

[Aksel Larsen.]

som det fremgår af det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale, ikke uden videre bekende kulør til statsministerens udspil med små partitaktiske fuser.

Statsministerens tale var af den slags, som man kalder stor; den var i hvert fald lang; men den sagde ikke noget nyt, og den beskæftigede sig ikke engang med det, der dog burde være hovedsagen for en regering i dag: Hvad vil man gøre nu, hvor man har gennemført kronesænkningen? Hvilke perspektiver har man? Vil man forsøge at afbøde kronesænkningens virkninger, som tager form af prisstigninger, skattebyrder, social nedskæring og arbejdsløshed, og i givet fald hvordan? Herom gav statsministeren ingen besked, hvadenten grunden så var den, at regeringen ingen mening har herom, men kun interesserer sig for at få valget bag sig, eller den, at regeringen er beredt til at lade kronesænkningen virke, som amerikanerne kræver det, og som det bl. a. er udtrykt herhjemme af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, nemlig til sænkning af det arbejdende folks levestandard.

Vi var i en tvangssituation, sagde statsministeren om kronesænkningen. Jeg har påvist, og statsministeren har end ikke forsøgt at bestride, at man gennem Marshalloverenskomst og Englandsaftale selv havde bragt sig i denne situation.

Der er ingen inflation i Danmark, sagde statsministeren og henviste til, at dette havde han fået skriftlig attest for af Marshallkomiteens ekspertkomité, altså af nogle amerikanere — før devalueringen vel at mærke. Ja, men som han selv kom for skade at sige det, inflation betyder prisstigninger på varerne indenfor landets grænser. Disse prisstigninger er i gang. I vinterens løb vil befolkningen for alvor komme til at mærke inflationen, som regeringen slap løs, da den skar kronen ned.

Marshallplanen hjælper os vidunderligt, deklamerede statsministeren. Ja, den har foreløbig skaffet Danmark stigende arbejdsløshed, afhængighed af USA og kronesænkning, for blot at nævne at par af dens virkninger.

Hvorfor talte statsministeren ikke om en særlig slags Marshallhjælp? Jeg tænker på de amerikanske statsagitorer, som be rejser Danmark for at holde foredrag om velsignelserne ved „the american way of life“. Den 10. oktober holdt en af dem, mr. Svend Godtfredsen fra USA, foredrag i Rudkøbing. Han erklærede udtrykkeligt, at han var udsendt af De Forenede Staters

regering, men at udgifterne ved hans og hans kollegers foredragsrejser i Danmark betales af den danske stat i henhold til den danske regerings vedtægelse.

Dette belyser jo på det smukkeste — eller grelleste, om man vil — statsministerens tale om regeringens uafhængighed af udlandet, så meget mere som mr. Godtfredsens tale bestod af en rosende fremstilling af forholdene i USA, parret med opfordringer til de danske arbejdere om at bestille noget mere og angreb på de danske kommunister. Uden sådanne udenlandske statsagitorer, hvis virksomhed betales af den danske statskasse, mener regeringen altså ikke, at den kan klare sig. Det er vel bl. a. den slags, vi skal forstå ved statsministerens såkaldte danske demokrati.

Løvrigt fremstillede statsministeren Danmarks økonomiske situation som mere end rosenrød. Han hævdede, at i 1949 ville den samlede produktion her i landet blive 5 pct. større end i 1948, og fortsatte — jeg beder om tilladelse til et kort citat og senere endnu et par citater —:

„For industri og håndværks vedkommende er produktionen nu 35 pct. større end før krigen. Det er den største produktion i landets historie. Danmarks handelsflåde vil ved dette års udgang være større end før krigen og vil være den største, Danmark nogensinde har haft.“

Jeg gentager på denne stærke baggrund mit spørgsmål fra i fredags: Når Danmarks produktion er steget så voldsomt, når den almindelige økonomiske situation er så god, hvorfor i alverden skal befolkningens leveforhold så forværres? Hvorfor må arbejderne ikke få del i den forøgede rigdom, der dog må være et resultat af produktionsfremgangen? Hvor kan det være, at der parallelt med denne produktionsstigning er en stigende arbejdsløshed, sammenlignet med de tilsvarende tidspunkter i 1948? Hvad er på denne baggrund årsagen til, at socialdemokratiet i fagbevægelsen fanatisk og sammenbidt modsætter sig arbejderens krav om arbejdstidsforkortelse, reelle lønforbedringer og en lønregulering, som virkelig kan afbøde prisstigningernes virkninger?

Jeg tror, statsministeren vil blive mig svar skyldig. Han vil nok foretrække i stedet for at svare at holde sin eneste antikommunistiske tale, som vi har hørt så tit i denne sal, og som han med det helt rigtige tonefald repeterede i går. Lad mig for en gangs skyld beskæftige mig lidt med de vredens skåler, han udgød over kommunisternes hoveder i almindelighed og mit syndige hoved i særdeleshed.